Παιδιά απροστάτευτα στην κρίση (Έλλη Τριανταφυλλου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 12 Δεκεμβρίου, 2010

Ας μου επιτραπεί ο ενικός, αλλά δίνουν και οι προσωπικές εμπειρίες ερεθίσματα για σκέψεις. Πήγα, λοιπόν, την περασμένη Κυριακή με την τετράχρονη κόρη μου να δούμε μια πολυδιαφημισμένη -και αδιανόητα ακριβή- παιδική παράσταση. Ήμουν χαρούμενη όχι μόνο για τη χαρά της κόρης μου, αλλά γιατί όπως και να το κάνεις, τέτοιες μέρες σαν αυτές που περνάμε, οι ενήλικοι έχουν ίσως και μεγαλύτερη ανάγκη από τα παιδιά τους για ένα παιχνιδιάρικο διάλειμμα από τη μαυρίλα της εποχής.

Η πρώτη ψυχρολουσία ήρθε με την άφιξή μας στην είσοδο του αθλητικού χώρου που φιλοξενούσε το θέαμα. Τεράστιοι πάγκοι γεμάτοι παιχνίδια σχετικά με την παράσταση, αλλά και λιχουδιές που ξελογιάζουν παιδιά και μεγάλους. Γύρω γύρω, δίχρονα, τρίχρονα, τετράχρονα, να τραβούν τους γονείς από τα παντελόνια, εντυπωσιασμένα από την προσφορά και αμέριμνα για τις παγίδες που στήνονται δίπλα τους. Σφιγμένοι και με ενοχή (γιατί άραγε;) οι περισσότεροι, προσπαθούσαν μάταια να εξηγήσουν τα ανεξήγητα στα μικρά... Όπως το περίμενα, στον πειρασμό δεν αντιστάθηκε κανένας τους. Ούτε η δική μου κόρη. Πλησιάσαμε λοιπόν κοντά, για να διαπιστώσω έκπληκτη ότι το φτηνότερο μπιχλιμπίδι του πάγκου ήταν το γλειφιτζούρι των τεσσάρων ευρώ! Το αμέσως επόμενο, το τσίγκινο τενεκεδάκι με τα ποπ-κορν, αξίας δέκα ευρώ! Εφοδιαστήκαμε με το πολύτιμο καλαμπόκι και ξεκινήσαμε για τις θέσεις μας. Τουλάχιστον, είχαμε απομακρυνθεί από τους πειρασμούς... Αμ, δε! Δυστυχώς, είχαμε φτάσει μισή ώρα πριν την παράσταση και χρειάστηκε τουλάχιστον δέκα φορές να εξηγήσω στη μικρή γιατί δεν χρειάζεται να πάρουμε και μαλλί της γριάς (χρυσό, μάλλον), ή καπέλο με αφτιά, ή μπλουζάκι μακό (14 ευρώ), διότι ανά πέντε λεπτά περνούσαν από μπροστά μας άνθρωποι κυριολεκτικά ζωσμένοι με τα διάφορα «καλούδια».

Η μεγάλη ώρα έφτασε, τα φώτα έσβησαν και το σώμα χαλάρωσε... Ο κλόουν βγήκε στη σκηνή, χαιρέτησε τα παιδάκια και ξεκίνησε: «Τώρα θα πάω στο ρολόι για να αρχίσει η παράσταση. Ποια είναι η μαγική λέξη, για να ξεκινήσει το ρολόι;». Για δευτερόλεπτα προσπαθούσα να σκεφτώ ποια είναι η σωστή απάντηση, για να την πω και στην κόρη μου που με κοιτούσε με απορία. Δεν χρειάστηκε να περιμένω πολύ. Σύσσωμη η αίθουσα άρχισε να φωνάζει ρυθμικά τη μαγική λέξη: «Τζάμπο! Τζάμπο! Τζάμπο...!». Μπαμπάδες, μαμάδες, γιαγιάδες, παιδιά, όλοι φώναζαν ρυθμικά

«Τζάμπο» για ν’ αρχίσει το ρολόι να γυρίζει και το παραμύθι να αρχίσει. Τρελάθηκα! Έστρεψα το κεφάλι γύρω μου και προς μεγάλη μου ανακούφιση συνάντησα και άλλα έκπληκτα ενήλικα βλέμματα. Αυτό είναι η κρίση, σκέφτηκα. Είχαν δίκιο κάποιοι παλιοί που μού 'λεγαν ότι όταν σκάσει η κρίση, θα τη δεις μπροστά σου.

Δηλαδή, δεν μας φτάνει που δεν μπορούμε να κοιμηθούμε το βράδυ από τους υπολογισμούς και τις αριθμητικές πράξεις, πρέπει να μην μπορούμε να πάρουμε μια ανάσα ούτε στην παιδική παράσταση; Δηλαδή, για να προσφέρεις στο παιδί σου τη χαρά μιας παιδικής παράστασης, πρέπει, θέλεις δεν θέλεις, μπορείς δεν μπορείς, να γίνεις μέρος μιας ανάλγητης εμπορικότητας, μιας πραγματικής βιομηχανίας εκμετάλλευσης αθώων παιδικών ψυχών, η οποία μάλιστα, σου επιβάλλεται πλαγίως;

Σάστισα και προβληματίστηκα. Υποτίθεται ότι βιώνουμε μια πρωτόγνωρη κρίση και ότι, είτε καταλαβαίνουμε γιατί φτάσαμε ως εδώ είτε συμμεριζόμαστε τη ρήση Παγκάλου ότι «όλοι μαζί τα φάγαμε», είτε όχι, είτε αποδεχόμαστε, είτε όχι, ότι είμαστε μέρος της κρίσης, το μόνο βέβαιο είναι ότι δεν θα μείνουμε ανεπηρέαστοι. Άρα, θα πρέπει όλοι να αναπροσαρμόσουμε τη ζωή μας στα νέα δεδομένα. Προς ποια κατεύθυνση, όμως; Υποτίθεται, πάλι, ότι σε περίοδο κρίσεων μας δίνεται η δυνατότητα να δούμε και την άλλη όψη της ζωής. Να συνειδητοποιήσουμε, για παράδειγμα, ότι ο καταναλωτισμός δεν μπορεί να ικανοποιήσει τον πόθο μας για ζωή, ελευθερία και ευτυχία. Ότι ήταν μια διαβρωτική «αρρώστια», από την οποία τώρα μπορεί και να γιατρευτούμε. Και πως θα περάσουμε αυτόν τον τρόπο σκέψης στα παιδιά μας, όταν δεν μπορούμε να τα προστατεύσουμε από αυτού του τύπου τις επιθέσεις; Πώς θα τους δώσουμε να καταλάβουν ποια είναι τα περιττά και ποια τα ουσιαστικά; Ειλικρινά, δεν ξέρω...

(Πηγή: "Καθημερινή" 3/12/2010)